

*Dzar, de Spaanse
beauty*

Christine Linneweer

kluitman

In de serie Gouden paarden zijn verschenen:

Aurea, de wilde pony
De zoektocht van Pico
Maisa, de dappere arabier
De ontsnapping van Rafal
De droom van Fabio
De redding van Roan
Bowi komt in opstand
Nola. Met hart en ziel
Het vuur van Bajka
De heimwee van Faxi
Vidar wil dansen
De liefde van Luna
Izar, de Spaanse beauty

*Actuele informatie over Kluitman-boeken
kun je vinden op kluitman.nl*

Nur 283/W092001

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXX Tekst: Christine Linneweever

© MMXX Omslagillustratie: George Schriemer

© Binnenwerkillustraties: Sieger Zuidersma

© Auteursfoto: Harry Donker

Omslagontwerp: Agnes Visser

Opmaak binnenwerk: Bureau NU Alkmaar

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

christinelinneweever.nl

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

Mafkees

et broeit in zijn kop. Ongedurig maait Izar, de donkerbruine Andalusische ruïn, met zijn voorbeen door de bodembedekking van zijn box. Hij loopt nog eens een rondje en kijkt dan de gang weer in. Waar blijft Ignacio?! Izar stampt op de grond en als dat niet helpt, slaat hij met zijn voorbeen tegen de deur.

‘Izar! Ophouden!’ schreeuwt Elvio van de andere kant van de stal, waar hij een paard aan het poetsen is.

Maar dat is niet wat Izar wil horen. Hij mept opnieuw met zijn voorbeen tegen het hout van de deur. Lekker hard! In de gang hoort hij nu snelle voetstappen. Het nijldige gezicht van Elvio verschijnt voor de tralies.

‘Hou nou toch eens op, stom beest,’ zegt hij boos.

Maar Izar wil niet ophouden. Hij wil eruit! Desnoods onder het zadel, maar het liefst wil hij de wei in. Een rondje keihard galopperen en knetterhoog bokken en springen, dat wil hij. Hij geeft de deur nog een ongelofelijk harde dreun. De tralies trillen ervan.

Dat was een klap te veel. Aan het gezicht van Elvio ziet hij dat hij te ver is gegaan. De donkerharige Spanjaard trekt de

deur met een zwiep open en gooit de borstel die hij nog in zijn hand heeft recht naar Izars hoofd. Die kan nog net bukken en de borstel suist over hem heen en klapt achter hem tegen de muur.

Geschrokken kijkt Izar een moment om. Maar de schok is snel voorbij en dan richt hij zijn aandacht opnieuw op Elvio. Kan hij niet net langs hem heen door de deur glippen? Hij doet snel een stap naar voren, tot hij vlak voor de stalhulp staat.

Maar Elvio kent hem al langer dan vandaag. ‘Nee! Mooi niet, Izar,’ zegt hij en hij doet een stap achteruit.

Izar probeert hem razendsnel achterna te gaan, maar Elvio geeft de schuifdeur vlug een zet en die gaat net voor zijn neus dicht. Mislukt, denkt Izar en hij snuift boos.

Net op dat moment komt Ignacio de gang in. Aan de hand heeft hij Tabor. Het fraaie zwarte paard is duidelijk moe van de training. Daar kan Izar zich wel iets bij voorstellen. Ignacio rijdt met Tabor in de Grand Prix dressuur en doet soms mee aan internationale dressuurwedstrijden. De oefeningen die ze samen doen, gaan Izar nog boven de pet. Hij heeft het wel eens gezien. Terwijl hij werd uitgestapt door Elvio, stapte Ignacio over op Tabor. Na het losrijden deden ze de meest ingewikkelde oefeningen en ging Tabor als een balletje elastiek door de baan. Izar keek zijn ogen uit! Tabor had hem verteld dat hij vooral de piaffe en de passage het zwaarst vond.

Izar had er niets van begrepen. ‘Piaffe? Passage?’

Tabor moest lachen. ‘Piaffe is een draf op de plaats, dus draven zonder dat je vooruitgaat. De passage is een verheven

langzame draf, waarbij je het gewicht op het achterbeen brengt en je balans goed bewaart.'

Het had Izar allemaal als abracadabra in de oren geklonken. In galop lukt het inmiddels allemaal wat beter, maar in draf heeft hij nog altijd veel moeite. Hij vindt het al moeilijk om zijn gewicht over vier benen te verdelen, zoals Ignacio het altijd van hem vraagt. Zijn gewicht op het achterbeen brengen lijkt hem heel ingewikkeld.

'Wat is hier allemaal aan de hand?' vraagt Ignacio aan Elvio, die nog steeds voor de deur van Izars box staat.

'Izar is vervelend. Hij slaat weer de hele tijd met zijn voorbenen tegen de deur. Ik word er gek van,' zegt Elvio chagrijnig.

Ignacio zucht. 'Heb je hem vanmorgen al gelongeerd?'

Elvio knikt. 'Ja. Ik heb hem flink aan het werk gezet. Maar het helpt niks. Het lijkt wel of doña Alvarez hem als veulen drugs heeft gevoerd. Hij is niet moe te krijgen! Het is toch niet te geloven dat je een paard van vijf jaar twee keer per dag flink moet trainen omdat hij anders helemaal niet te houden is. Ik ken geen enkel paard met zo veel energie.'

Ignacio haalt zijn schouders op. 'Dat zijn vaak de beste paarden. In hun jonge jaren is het soms lastig als ze zo veel energie hebben, maar als ze hoger in de sport komen, kun je er goed gebruik van maken. Dan geven ze zo veel meer dan een paard dat zich van nature niet tot het uiterste wil inspannen.'

Elvio neemt de teugel van Tabor over van Ignacio. 'Ik heb Duarte voor je opgezadeld. Hij staat voor je klaar. Zal ik daarna Izar voor je opzadelen?'

Ignacio knikt. 'Dat is goed. Doña Alvarez komt vanmiddag

naar hem kijken. Ik hoop echt dat ze hem nog een poosje hier in training wil laten staan. Niet alleen omdat ik echt in hem geloof als dressuurpaard, maar ook omdat ik het geld dat ze elke maand betaalt voor de training, eigenlijk niet kan missen.'

Elvio slaakt een diepe zucht. 'Jammer. Wat mij betreft had ze hem vanmiddag nog mee naar huis mogen nemen. Ik vind het maar een vervelend beest.' Hij loopt met Tabor aan de hand richting de spuitplaats en de zadelkamer.

Izar kijkt hem geïrriteerd na. Vervelend beest? Ik verveel me gewoon! Het zou geweldig zijn als doña Alvarez me vanmiddag mee naar huis nam. Dan zou ik eindelijk weer kunnen doen wat ik leuk vind!

Ignacio komt even later terug met Duarte aan de hand. De schimmel loopt langzaam achter hem aan. Izar weet dat hij dressuur echt helemaal niks vindt. Duarte is twee jaar ouder dan hij en is verder in de africhting, maar hij valt onder het type paarden waarvan Ignacio net zei dat ze zich 'niet tot het uiterste willen inspannen'. Duarte wil zich het liefst helemaal niet inspannen. 'Man, wat word ik toch altijd moe van dat trainen. En waarvoor? Al die stomme oefeningen. Ik vind er niks aan,' had hij tegen Izar gezegd toen die een jaar geleden bij Ignacio op stal was gekomen.

Izar vindt dressuur wel leuk, maar hij heeft vaak moeite om zijn energie in goede banen te leiden. Hij zou zo graag af en toe eens heel hard willen galopperen of bokken en springen. Maar onder het zadel wil Ignacio dat allemaal niet hebben. Hij wil controle, controle, controle. Over het tempo, over de oefe-

ning, over de buiging, over de gedragenheid, over zijn houding, de aanleuning. Alles moet zoals hij het aangeeft. Dat vindt Izar moeilijk.

O, hij geeft nog wel af en toe een bok en Ignacio heeft vaak moeite met het reguleren van het tempo, want als het maar even kan, dan neemt Izar het tempo over en gaat hij steeds een klein beetje sneller. Ook als Ignacio een keer zijn hand sluit om hem te remmen. Dan doet hij net alsof hij het niet gevoeld heeft en gaat hij in hetzelfde tempo door. Tot Ignacio er genoeg van heeft en een grote ophouding maakt, waardoor hij het tempo echt weer moet laten zakken. Dan begint het spelletje weer van voor af aan.

Als Elvio even later langsloopt met Tabor, die een dun dekentje over zijn natte rug heeft, geeft Izar heel zachtjes een tikje tegen de deur. Gewoon, om Elvio eraan te herinneren dat hij straks aan de beurt is. Elvio kijkt hem even boos aan en loopt dan met Tabor door.

Izar zucht diep. Mocht ik nou maar een paar uur per dag in de wei... Duarte mag dat toch ook! Waarom laat Ignacio mij toch altijd op stal staan? Het zou allemaal veel gemakkelijker worden als ik een paar uur per dag naar buiten mocht en daar zou mogen spelen. Dan hoef ik onder het zadel of aan de longeerlijn niet meer zo wild te doen.

Izar weet heus wel waarom hij niet naar buiten mag. Ignacio is bang dat hij daar als een idioot tekeer zou gaan. 'Als hij een blessure oploopt door dat gekke gedoe van hem, dan raken we hem kwijt. Dan zou doña Alvarez hem vast en zeker thuis willen verzorgen. Nee hoor, we houden hem op stal en halen

hem er twee keer per dag uit om hem beweging te geven,' had Izar hem aan Elvio horen uitleggen.

Even later verschijnt Elvio opnieuw voor zijn box en tot Izars grote plezier heeft hij het halster in zijn hand. Hij schuift de deur open en Izar staat al klaar om zijn neus in het halster te steken. Onderweg naar de poetsplaats maakt hij alvast een paar danspasjes.

Elvio kan er niets aan doen, maar hij moet erom lachen. 'Wat ben je toch een mafkees,' zegt hij.

2

Doña Alvarez

Ignacio zit nog maar net op Izars rug als de deur van de binnenmanege wordt opengeschoven. Uit zijn ooghoeken ziet Izar dat de grijze dame binnenkomt en op een stoeltje in de hoek gaat zitten. Ze steekt alleen even haar hand op naar Ignacio.

Izar briest en neemt zich voor om vandaag extra zijn best te doen. Niet voor Ignacio, maar voor haar. Hij is nu eenmaal erg gek op doña Marisol Alvarez. Het is een heel bijzonder mens. Ze is niet meer zo heel jong, maar dat merk je aan niets. Ze is lang, slank, staat altijd fier rechtop en ze beweegt opvallend soepel. Ze draagt meestal hoge laarzen. Nu heeft ze boven haar strakke spijkerbroek een bloemetjesshirt aan en daar overheen een mouwloos vest. Haar lange grijze haar zit in een dikke rol in haar nek vastgespeld.

Ze woont in een groot, statig *casa de campo*, een Spaans landhuis. Bij het huis heeft ze stallen, waarin de door haar gefokte paarden staan. Daar is Izar geboren. De familie Alvarez is een heel bekende naam als het gaat om het fokken van Andalusische paarden. Ze zijn er al generaties mee bezig. Izars grootmoeder werd bijvoorbeeld gefokt door de vader

van doña Alvarez en zijn overovergrootmoeder werd in deze stallen geboren toen haar opa er nog paarden fokte.

Nu woont doña Alvarez nog helemaal alleen in het grote huis. Haar man is jaren geleden overleden. Haar kinderen houden tot haar verdriet niet van paarden en zijn naar de stad verhuisd.

Voor het werk in de stallen en op het landgoed heeft ze wel flink wat personeel, maar voor de paarden zorgt ze nog altijd zelf. Izar was als veulen altijd blij als ze de stal binnen kwam, want ze bracht vaak een appel of iets anders lekkers mee. En ze praatte heel zacht met hem, zodat hij heel dicht bij haar moest komen om te verstaan wat ze zei. Dan aaide ze hem.

Doña Alvarez is een echt paardenmens. De liefde voor paarden stroomt door haar aderen. Ze heeft er alles voor over. Ze zorgt er altijd voor dat al haar paarden de beste verzorging krijgen, altijd voldoende beweging hebben en het allerbeste voer eten.

De eerste jaren had hij in de weides van het landgoed doorgebracht, samen met leeftijdsgenoten. In een groep van ongeveer tien hengsten groeide hij op. Ze speelden met elkaar en gingen soms met z'n allen in galop door het grote, heuvelachtige gebied. Wat was dat heerlijk! Kon hij nu nog maar eens zo galopperen...

Toen ze vier jaar waren, viel de groep uiteen. De meeste hengsten kregen een andere eigenaar, maar doña Alvarez besloot om Izar te houden. Ze had hem het liefst hengst willen laten, maar uiteindelijk had hij te veel praatjes gekregen en ze besloot dat het verstandiger was om hem te laten castreren.

Vervolgens had ze Izar in training gegeven bij Manuel Lopez.

Het hart van Izar gaat vanzelf sneller kloppen als hij terugdenkt aan de oude trainer, die al zijn hele leven in dienst is bij de familie Alvarez. Manuel had in de loop der jaren al zeker honderd paarden zadelmak gemaakt. Het beleren van een paard was voor hem een spel en het ging zo gemoedelijk dat het nooit problemen opleverde. Dat gold ook voor Izar. 'Ik heb hem niet beleerd, Izar is zadelmak geboren,' zei hij ooit tegen doña Alvarez.

Manuel was een ruiter van de oude stempel. Hij beleerde alle paarden volgens de *doma vaquera*, een klassieke dressuur voor paarden die werden ingezet voor het veehouden. Hij reed daarom altijd met één hand en deed vooral oefeningen in stap en galop. Spelenderwijs leerde hij Izar al op heel jonge leeftijd vliegende wissels en snelle, korte wendingen te maken.

Paarden waarvan Manuel vond dat ze talent hadden, leerde hij ook de garrocha kennen, een lange lans waarmee de veehoeders vroeger de stieren hoedde. Ook met Izar had hij oefeningen gedaan met de garrocha en daar was Izar nog altijd heel trots op. Hij genoot van de trainingen en hij deed altijd zijn uiterste best voor de vriendelijke oude man. Vooral ook omdat Manuel ervan overtuigd was dat trainingen moesten worden afgewisseld met weidegang en vrijheid.

Na een half jaar training van Manuel, had doña Alvarez aan Ignacio gevraagd om Izar in training te nemen. 'Het is het beste paard dat ik ooit gefokt heb en ik wil dat jij hem gaat rijden. Het is wel een paard met pit, maar dat past wel bij jou. Ik ben

ervan overtuigd dat je met hem het hoogste niveau in de doma clásica, de klassieke dressuur zult halen,' had doña Alvarez tegen Ignacio gezegd toen die op haar uitnodiging naar Izar kwam kijken.

Ignacio was heel blij met het aanbod om het prachtige paard te mogen trainen. En zo kwam het dat Izar naar de stal van Ignacio verhuisde. Al snel bleek inderdaad dat doña Alvarez een goed oog had voor het karakter van haar paarden. Ignacio had de grootste moeite om Izar te rijden en ook nu was het nog lang niet altijd makkelijk om hem te laten doen wat hij in gedachten had.

Doña Alvarez komt met enige regelmaat kijken hoe het met de training gaat, maar ze bemoeit zich er nooit mee. Ook niet als Izar het tijdens een door haar bekeken training niet kan laten om wat stoute dingen te doen.

'Het is een paard met heel veel mogelijkheden, maar soms is het net een vlo. Dan springt hij alle kanten op,' had Ignacio zich ooit bij haar verontschuldigd. Doña Alvarez had gelachen en Ignacio op zijn arm geklopt. 'Dat geeft niet. Neem de tijd voor hem, dan komt het zeker goed.'

En nu zit ze dus op de stoel toe te kijken hoe Ignacio begint met de training. Eerst mag Izar zijn neus helemaal omlaag laten zakken en doet hij in opdracht van Ignacio oefeningen die ervoor moeten zorgen dat zijn spieren warm en los worden. Eerst in stap en dan in draf. Over grote cirkels, dan eens de ene kant op, dan weer de andere kant op.

Izar doet zijn best om ervoor te zorgen dat hij zijn energie de baas blijft. Hij concentreert zich op Ignacio, maar elke keer als

ze langs doña Alvarez komen, kijkt hij vanuit zijn ooghoeken even naar haar gezicht, in de hoop dat ze tevreden is met zijn vorderingen.

Ignacio is duidelijk blij dat hij zo zijn best doet, want hij strijkt regelmatig met zijn hand over zijn hals of hij zegt 'goed zo!' als hij een oefening zonder haperen uitvoert. Maar van doña Alvarez krijgt Izar niet veel hoogte. Ze staart een beetje afwezig voor zich uit. Ze ziet er minder gezond uit dan voorgaande keren dat ze kwam kijken, vindt Izar. Haar ogen lijken minder helder en haar gezicht is ook wat bleek. Ze ziet er moe uit.

Doordat hij even op doña Alvarez let, is hij wat minder geconcentreerd op wat Ignacio van hem vraagt. Zonder dat hij zich ervan bewust is, gaat hij toch weer wat harder. Hij merkt amper dat Ignacio hem vraagt om op te letten en het tempo weer wat te laten zakken.

Pas als Ignacio een keer echt stevig zijn hand sluit voor een grote ophouding, komt Izar weer tot zijn positieven. Hij remt af en ziet uit zijn ooghoeken dat doña Alvarez nu weer naar hem kijkt. Ze lacht om zijn reactie. Opgelucht swingt Izar daarna door de baan. Hij danst met veel afzet, hoog van de grond, zijn hals rond, zijn kaak ontspannen. Izar voelt dat Ignacio geniet en zich op zijn rug ontspant. Hij veert met zijn lichaam mee met Izars passen. Het geeft Izar een geweldig gevoel. Ignacio strijkt opnieuw even met zijn hand over zijn hals.

Nu hij zo geconcentreerd bezig is, lukken de moeilijkere oefeningen allemaal. Hij zet zonder aarzelen grote passen opzij en strekt zich tot het uiterste in de uitgestrekte draf. Aan het

eind van de diagonaal komt hij vervolgens zonder problemen weer terug in tempo als Ignacio een halve ophouding maakt.

Alleen in de galopoefeningen vindt Izar het moeilijk om zich te blijven concentreren. Hij doet zijn best, maar in de uitgestrekte galop vergeet hij even alles. Hij gaat niet alleen ruimer galopperen, maar ook veel harder. Bovendien geeft hij van plezier een flinke bok. Even is Ignacio de controle helemaal kwijt.

Geschrokken houdt Izar zijn adem in. Dat was niet de bedoeling, maar hij kan er niets aan doen. Tijdens het galopperen ontstaat er tegenwoordig altijd een kriebel in zijn borst, die hem verleidt tot het doen van ondeugende dingen. Gelukkig moet Ignacio er toch om lachen zodra hij de controle weer terug heeft. Izar kijkt snel naar doña Alvarez, maar tot zijn opluchting ziet hij dat ook haar ogen lachen. Dan laat hij zijn adem weer ontsnappen.

Ignacio laat hem nog even doordraven, en maakt dan een overgang naar stap. Izar krijgt een lange teugel en laat zijn neus tot bijna op de grond zakken. Ignacio klopt hem nu stevig op zijn hals. 'Goed gedaan, Izar,' zegt hij tevreden.

Izar voelt zich trots.

Ignacio laat Izar aan de kant waar doña Alvarez zit over een grote cirkel stappen. 'Het is nog niet altijd makkelijk, maar ik ben ervan overtuigd dat u gelijk hebt, doña Alvarez. Izar is een paard met heel veel mogelijkheden. Hij kan alles en leert snel, maar het kost wel wat meer tijd dan ik gewend ben bij andere paarden, omdat hij nog niet altijd even gehoorzaam is,' zegt hij eerlijk.

Doña Alvarez staat een beetje moeizaam op van haar houten stoeltje. 'Ik weet het, Ignacio, maar ik zie heel veel vooruitgang. Dat het wat langer duurt, dat geeft niet. Maar als je zijn energie voor je kunt laten werken, dan ben ik ervan overtuigd dat je nog heel veel plezier van hem zult hebben. Het is een kwestie van tijd. In zijn lichaam lijkt hij volgroeid, maar in zijn hoofd is het nog altijd een ondeugende puber. We moeten hem de tijd gunnen om ook daar volwassen in te worden.'

Ongewenst bezoek

In de week die volgt op het bezoek van doña Alvarez doet Izar haar laatste woorden tegen Ignacio weer alle eer aan. De energie stroomt zo wild door zijn aderen, dat hij nauwelijks controle kan houden over zijn eigen lichaam. Hij springt, rent, bokt en gaat als een razende tekeer. Aan de longeerlijn, maar ook onder het zadel.

Ignacio wordt er af en toe moedeloos van. ‘Waar is de Izar die ik vorige week onder het zadel had?’ mompelt hij als hij na afloop van weer een totaal mislukte training is afgestapt en met Izar naar de deur van de manege loopt.

Elvio doet net de deur voor hem open. ‘Ik zie aan je rooie kop dat het opnieuw niet echt een succes was vandaag,’ zegt hij met een lach.

Ignacio schudt zijn hoofd. ‘Hij deed echt weer hartstikke gek. Ik heb hem niet eens laten galopperen. In draf was hij al nauwelijks te houden. En vorige week deed hij zo zijn best. Ik ben er nog steeds heel blij mee dat doña Alvarez hem toen op zijn best zag. Stel je voor dat hij zo had gedaan als vandaag, dan had ze hem vast en zeker direct mee naar huis genomen. Ik wil hem niet kwijt, maar soms weet ik echt niet

meer of ik nog wel heel veel zin heb om hem te rijden. Wat moet ik toch doen om ervoor te zorgen dat hij zich tijdens de training op mij concentreert?’

Izar schudt wild met zijn hoofd. Laat mij gewoon een paar uur per dag in de wei of in een paddock! Dan kan ik daar al mijn energie kwijt en hoef ik niet meer te bokken tijdens de training. Het is zo simpel! Waarom doen jullie dat toch niet? Izar stampet een paar keer gefrustreerd op de grond. Elvio neemt de teugel over van Ignacio. ‘Ik zadel Izar wel af. Ga jij maar op Tabor rijden, die staat opgezadeld op de poetsplaats. Kun je even genieten van wat geduldig jaren trainen je heeft opgeleverd.’

Ignacio grijnst naar Elvio. ‘Bedankt.’

Elvio zadelt Izar af en geeft hem een lekkere frisse douche. Met het zweetmes veegt hij het meeste water weer van zijn lijf. Vervolgens pakt hij een fles met een middel dat ervoor zorgt dat zijn spieren niet stijf worden en smeert het op zijn bovenhals, rug, lendenen en bilspieren. ‘Geen idee waarom ik dit spul erop smeer, want ik kan me niet voorstellen dat je het nodig hebt,’ mompelt hij.

Daarna neemt hij Izar mee naar buiten, om hem aan de hand te stappen tot hij droog is. Izar geniet altijd enorm van dit moment. Hij vindt het heerlijk om de zon op zijn rug te voelen en weer eens even buiten te komen en de geur van wilde bloemen op te snuiven. Soms mag hij van Elvio zelfs een paar hapjes gras nemen. Terwijl ze langs de paddocks wandelen, hinnikt Duarte vanuit de verte. Izar kijkt jaloers naar hem en snuift een keer. Hij hinnikt bewust niet terug.

Het is niet eerlijk!

Als ze bijna weer terug bij de stal zijn, komt er een auto aan-gereden. De bestuurder moet zeker bij de stal zijn, want die ligt een flink eind van de openbare weg. Over de stoffige privéweg rijden dus alleen bezoekers.

Elvio laat Izar halthouden en wacht tot de auto het erf op draait.

Izar kijkt even naar het gezicht van Elvio en hij ziet aan de donkere blik in zijn ogen dat die er niet gerust op is.

‘O o,’ zegt hij als hij de man achter het stuur herkent. ‘Dit is geen goed nieuws.’ Hij wil Izar omdraaien om de stal binnen te gaan.

Maar Izar staat als bevroren. Hij herkent de twee mannen die uit de auto stappen ook. De man achter het stuur is klein en mager en heeft een gemene blik in zijn ogen. De ander is groot en vierkant, met brede schouders, dikke armen en een platte buik. Hij kijkt een beetje dom uit zijn ogen, maar Izar weet dat dat maar schijn is. Die grote, sterke kerel weet precies hoe hij een aanwijzing die hij krijgt van de kleine man moet uitvoeren. Dat had hij de vorige keer wel gezien.

Een paar weken geleden waren ze ook al hier op stal. De kleine man had toen in de gang van de stal ruziegemaakt met Ignacio. Izar had er niet alles van begrepen, maar de man had gezegd dat hij nog geld kreeg van Ignacio en dat hij het nu kwam halen. Ignacio was helemaal in elkaar gekropen en had gezegd dat hij het geld nog niet had, maar dat was niet wat die mannen wilden horen. Op aanwijzing van de kleine man had de grote, sterke vent Ignacio bij zijn shirt gepakt en hem

van de grond getild. Hij schudde hem wild door elkaar. Daarna had hij Ignacio van zich af gegoooid. Dat ging met zo veel kracht, dat de ruiter met een plof op de grond was gevallen. Daarna waren de twee mannen weer vertrokken. De kleine had alleen nog geschreeuwd dat ze over een maand terug zouden komen en dat hij er dan maar beter voor kon zorgen dat hij het geld dan wel had.

Toen de mannen waren vertrokken, was Ignacio voorzichtig weer overeind gekrabbeld. Hij had zijn rijbroek afgeklopt alsof er niets gebeurd was. Elvio, die zich tijdens het bezoek van de twee mannen van angst had verstopt in een box, kwam weer tevoorschijn. Hij had Ignacio boos aangekeken. 'Dat komt er dus van als je gokt op de renbaan met geld dat je geleend hebt,' had hij met een rood gezicht tegen Ignacio geschreeuwd.

Ignacio leek vooral geschrokken van de woede van Elvio. Hij had beschaamd naar de grond gekeken. 'Ik heb een paar keer verloren, maar dit weekend ga ik winnen en dan zijn de geldzorgen ook voorbij,' had hij tegen hem gezegd. Maar Elvio geloofde er duidelijk niets van en was hoofdschuddend weggelopen.

En nu zijn de twee mannen dus terug. 'Het is nog geen maand geleden dat ze hier waren. Nu maar hopen dat Ignacio het geld heeft,' zucht Elvio als hij Izar achter zich aan de stal binnen trekt. Hij zet Izar snel in zijn box en holt vervolgens naar de manege om Ignacio te waarschuwen.

Even later loopt Elvio weer langs zijn box. Hij heeft Tabor aan de hand, maar Izar heeft geen idee waar Ignacio is. Elvio zet Tabor op de poetsplaats en is net begonnen met hem

afzadelen als de twee mannen de staldeur met een zwiep opengooien en naar binnen komen gestormd. Ze kijken snel de stalgang door en lopen dan op Elvio af.

‘Waar is Ignacio!’ schreeuwt de kleine man.

‘Weet ik niet. Ik heb hem vanmorgen vroeg heel even gezien en daarna is hij weer vertrokken,’ hoort Izar Elvio liegen.

‘Dat is niet zo mooi! We komen hem helpen herinneren dat hij het geld aan het eind van de week moet hebben. Als hij het dan nog niet heeft of als hij weer niet aanwezig is, dan halen we een van zijn paarden op en brengen dat naar de slacht. Dan betalen we mijn baas met het slachtgeld. Zeg dat maar tegen Ignacio als je hem weer ziet,’ zegt de kleine man en Izar hoort dat hij het meent.

Hij schrikt zich een ongeluk. Zijn hart klopt sneller en zijn maag krimpt ineen. Wat zijn dat voor mannen?! Dat kunnen ze toch niet maken. Je kunt niet zomaar een paard bij iemand ophalen en dat naar de slacht brengen!

Zijn moeder had hem wel verteld dat paarden die onbruikbaar, oud of ongeneeslijk geblesseerd waren soms naar een slachthuis worden gebracht. Dat ze daar dood worden gemaakt. Alleen dat idee vond Izar al afschuwelijk, maar dat je een gezond paard naar de slacht zou brengen om er wat geld voor terug te krijgen, daar kan hij met zijn verstand niet bij.

En welk paard zouden die mannen dan kiezen? Ze zullen vast niet eerst aan Ignacio vragen welk paard hij het beste kan missen. Het kan ze vast ook niet schelen dat niet alle paarden van Ignacio zijn. Het kan zomaar zijn dat ze hém dan meenemen en hem bij het slachthuis afleveren... Die gedachte

zorgt ervoor dat Izar helemaal achter in zijn box kruipt en pas weer in de buurt van de tralies durft te komen als hij de buitendeur open en dicht hoort gaan. Dan haalt hij opgelucht adem. Ze zijn weg.